

Ægte solidaritet i Marseilles

Robert Guédiguians »Kilimanjaros sne« er en fremragende film af, om og for venstreorienterede, der rejser spørgsmålet, om man altid skal gå til politiet, når man har været udsat for en forbrydelse.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

Hvordan hænger dagsaktuelle emner som arbejdsløshed, hjemmerøverier og unge mødre (som ikke er så unge længere) sammen med et digt af Victor Hugo fra midten af 1800-tallet og et fransk tresser-hit, hvis titel er taget fra en novelle af Ernest Hemingway fra 1936?

Forbløffende godt i Robert Guédiguians nye film »Kilimanjaros sne«, hvor instruktøren — der tilhører den politisk engagerede og socialrealistiske superliga — efter nogle afstikkere er tilbage på sin hjemmebane i arbejderklassen i et samtidigt Marseilles.

Miljøet står for aktualiteten, mens inspirationen til historien — især slutningen — eksplicit er hentet i det episke digt »Les Pauvres gens«. Filmens titel leveres på sin side af popsangen, der var et hit i hovedpersonernes ungdom og på den måde bidrager til person- og miljøskildringen.

Fra de umiddelbart meget forskellige kilder er der sprunget et helstøbt, stærkt vedkommende og utilsløret politisk stykke filmkunst, som overordnet — og i forlængelse af Hugos digt om »de fattige mennesker« — handler om solidaritet.

Jeg tænker ikke på den kastrerede betydning, begrebet har fået af at blive skamredet af borgerlige politikere, der uden skrupler bruger det til at forlene asocial nedskæringspolitik med et skær af »vi er alle i samme båd«. Nej, her handler det om god gammeldags praktisk solidaritet med smældende røde faner i baggrunden.

Fyringslotteri med alvorlige konsekvenser

Det er hårde tider på værftet. Da tyve mand skal fyres, har tillidsmanden Michel (Jean-Pierre Darroussin) også lagt sit eget navn i boksen, hvorfra han selv udtrækker de uheldige. Sammen med nitten andre kammerater taber han i »fyringslotteriet«.

For socialisten Michel er fagforeningsarbejde ikke kun paroler, men praktisk politik. Lodtrækningen er simpelthen det mest solidariske, han kan finde på, og selvom han godt kunne, har Michel altså ikke undtaget sig selv. Det skal dog hurtigt vise sig, at metoden måske alligevel ikke var den bedste.

For Michel selv er arbejdsløshed ikke en katastrofe. Som langtidsansat får han en godtgørelse, og hans alder gør, at han kan gå på efterløn. Det giver selvfølgelig et lille knæk i selvfølelsen, når man har arbejdet hele sit liv, men til gengæld får Michel nu mere tid til at tage sig af sine børnebørn.

Desuden har han stadig sit livs kærlighed Marie-Claire (Ariane Ascaride) ved sin side, som med fast og kærlig hånd guider ham gennem den værste selvmedlidenhed. De har nu været sammen i 30 år, og ved deres jubilæum får de en rejse til Tanzania — hjemsted for den titlens snedækkede bjerg — samt lommepenge til turen, som familie og venner har splejset

til.

Kort tid efter bliver parret udsat for et brutalt hjemmerøveri, mens de har Marie-Claries søster Denise (Marilyne Canto) og svogeren, Michels barndomsven og tidligere arbejdskammerat Raoul (Gérard Meylan), på besøg. Det værste er dog ikke, at pengene bliver stjålet. Især for Denise er oplevelsen slem, og hun bryder efterfølgende sammen.

Det afsløres straks, at den ene af røverne er den unge Christophe (Grégoire Leprince-Ringuet), som mistede sit job sammen med Michel. For ham har arbejdsløsheden mere alvorlige konsekvenser, fordi han som nyansat ikke er dækket af fratrædelsesordningen. Desuden er han i en alder af 20 år eneforsørger for sine to små halvbrødre, da deres mor er skredet.

Ved et tilfælde opdager Michel, hvem der står bag røveriet og melder Christophe til politiet. Da han senere bliver klar over Christophes situation, havner han og Marie-Claire i et moralsk dilemma: var det solidarisk at indblande myndighederne, når forbrydelsen blev begået af nød — en nød, som man endda selv har bidraget til at påføre forbryderen?

Jeg skal ikke afsløre enden på historien — selvom kendere af Victor Hugo nok allerede har gættet den — men som med filmen i sin helhed er solidariteten også her i centrum.

Alle får taletid

Stilistisk er det ikke den mest udfordrende film, jeg har set, selvom der nok er lidt færre klip og lidt færre nærbilleder af enkeltpersoner end i gængs Hollywood-metervare. Filmens styrke ligger i historien og skuespillet, som efterlod mig med indtrykket af — undskyld platituderne — rigtige mennesker med rigtige problemer.

En anden af filmens styrker ligger i Guédiguians grundlæggende solidaritet med alle filmens personer. Alle får taletid, selv Christophes mor, som aldrig har bedt om at få børn, men bare er blevet bollet tyk af mænd, der skred bagefter.

Det er også modigt, at filmen ender, som den gør — Christophe er simpelthen for vred over, at Michel overlod fyringerne til tilfældighederne, i stedet for at tage hensyn til den enkeltes

vilkår og situation.

Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, hvordan filmen vil blive modtaget af upolitiske eller borgerlige anmeldere. Min forventning er, at de positive vil forsøge at gøre filmen almenmenneskelig med blomstrende vendinger om humanisme, mens de negative (det vil sige de allermest højredrejede) vil kritisere den for at være prædikende.

For mig er der ingen tvivl: »Kilimanjaros sne« er en film af, om og — når alt kommer til alt — for venstreorienterede. Den centrale moralske problemstilling har jeg i hvert fald meget svært ved at forestille skulle sige borgerlige noget som helst.

For dem er en forbrydelse jo bare en forbrydelse, og dens slags skal straffes — af princip alene.

»Kilimanjaros sne« (instr. Robert Guédiguian, Frankrig 2011, 107 min.). Premiere d. 14. juni i Grand (København), Park Bio (København), Øst for Paradis (Aarhus), Café biografen (Odense), Biffen (Aalborg), Nicolai Biograf (Kolding), Værløse Bio, Café Slotsbio (Hillerød) og Bibliografen Bagsværd.

Redaktion: Modkultur

Emneord: Kultur | Film | Frankrig | Robert Guédiguian | fagligt

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**